

løbige Udkaft til den Lov, som angaaende Sværkøttelsen af Canal anlæget paatænkes forelagt den næste ordinaire Rigsdag.

Forinden dette Lov-Udkaft blev fremsendt for at de respective Amtsraad og Kjøbstæders Communalbestyrelser kunde afgive Betænkning over samme, troede Indenrigsministeriet imidlertid at burde træde i nærmere Forhandling med Finantsministeriet, idet den væsentligste Deel af Beføstningen paa Anlægget skulde paahvile Statskassen.

Bed denne Leilighed bemærkede Indenrigsministeriet, at det aldeles maatte være enigt i hvad der af alle Vedkommende er ytret om, at dette Kanal anlæg vilde være af overordentlig Bigtighed for samtlige ved Liimfjorden liggende Landdistricter og Kjøbstæder, og at det navnlig, under Forudsætning af at Agger-Kanalen atter lukkes sig ved Tilstand eller i det mindste saaledes tilfander, at Befølling af Nordsøen bliver umulig — hvilket de Tschnikere, der have undersøgt Localiteterne, og navnlig Vandbygningsinspecteuren, Justitsraad Carlsen, have antaget rimeligviis at ville indtræde i en ikke fjern Fremtid — vil blive et Livsspørgsmaal for de Besten for Løgstør Grunde liggende Kjøbstæder, at Kanal anlæget indtil den Tid er fuldført, da de i modsat Fald alene ville være henviste til den meget besværlige Seilads over de oftnævnte Grunde, som det ved indtrædende Lavvande ofte er aldeles umuligt for Skibe af nogenlunde Dybgaaende at passere. Ligeledes maatte det anses for utvivlsomt, at Kjøbstæderne og Landdistricterne Osten for Grundene vilde, saalænge Agger-Kanalen vedbliver at være aaben, drage en ikke ubetydelig Fordeel af Kanal-Anlægget ved Løgstør, ligesom de altid ville have Fordeel af en bedre Søvei til alle de om Liimfjordens vestlige Bassin liggende Steder, navnlig Byen Aalborg, som før Agger-Kanalens Aabning havde en betydelig Mellemandel med disse Steder. Da det derhos af de Rigsdagen meddeelte Dphlysninger fremgaaer, at Løgstør Grunde i Aaret 1852 skulle være passerede af Skibe af en Drægtighed af omtrent 22,000 Commerce-Læster vilde der end mere, naar Agger-Kanalen igjen lukkes og al Seilads atter henvises til den østlige Vei, være Grund til

at antage, at Kanal anlæget med en passende Afgift for Afbenyttelsen, som antoges at burde bestemme af Indenrigsministeriet, vilde være istand til at betale sig. Indenrigsministeriet antog derfor, at der saameget mere vilde for Kongeriget være tilstrækkelig Grund til at anvende det fornødne Beløb til Anlægget, som Byrden ved Udredelsen af en saa stor Sum vilde lettes derved, at Udgiften skal fordeles paa 3 efter hinanden følgende Finantsaar.

Finantsministeriet fremsatte vel adskillige Betænkneligheder ved Statskassens Deeltagelse i Afholdelsen af Omkostninger i denne Anledning, men gav dog sit Samtykke til, at Sagen søgtes fremmet, under den Betingelse, at Finantsernes Deeltagelse paa ingen Maade maatte blive større end $\frac{2}{3}$ Deel af den samlede Udgift, saaledes at de paagældende Landdistricter og Kjøbstæder skulde bære $\frac{1}{3}$ Deel.

Oversfor denne Finantsministeriets bestemte Udtalelse, og navnlig da Paastanden har en nærliggende Analogi for sig i den givne Lovbestemmelse om Statskassens Bidrag til Hovedlandveitsanlægene, troede Indenrigsministeriet ikke yderligere at kunne fastholde det af samme tidligere paatænkte Delingsforhold, hvorefter de $\frac{3}{4}$ skulde udredes af Statskassen, og foretog derfor den i saa Henseende fornødne Forandring i det foreløbige Lov-Udkaft.

Derefter har Lovudkastet været forelagt for samtlige vedkommende Amtsraad og Kjøbstæders Communalbestyrelser.

Forjaavidt Viborg Amtsraad er vedblevet sin tidligere yttrede Anskuelse om, at hele den med Anlægget forbundne Udgift bør udredes af Statskassen, og Amtsraadet for Aalborg Amt endog har paa det Bestemteste protesteret imod, at Amtets Landdistrikt eller Kjøbstæder bebyrdes med Bidrag, da de ingen Interesse skulde have i Anlægget, maa det hertil bemærkes, at ligesom det efter Finantsministeriets ovennævnte bestemte Udtalelse ikke kan ventes, at det samlede Ministerium skulde ville tilraade Hans Majestæt Kongen at sanctionere en Lov, hvorefter Statskassen skal udrede Mere end $\frac{2}{3}$ af den samlede Udgift, saaledes er det stemmende med Ret og Billighed, at de Districter,